

РЕШЕНИЕ

№ 3404

гр. София, 20.05.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав,
в публично заседание на 12.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **10385** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 220 от Закона за митниците (ЗМ).

Образувано е по повод жалба вх. № 25607 от 24.11.2011 г. по описа на Административен съд – С. град и вх. № 9600-0384 от 10.11.2011 г. по описа на Т. Столична, Агенция “Митници”, подадена от [фирма] ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя П. Х. Я. и с адрес за кореспонденция [населено място], пл. Б., ет. 8, офис 14 срещу Решение № 9600-0384 от 01.11.2011 г. на началника на Митница Столична, с което е отказано да се възстанови учреденият в полза на митницата депозит в размер на 2 026,84 лева.

С жалбата се иска да се отмени оспорения административен акт, тъй като същият е незаконосъобразен, защото не е налице годно правно основание за постановения отказ и устояването на депозита. Твърди се, че в решението не са посочени методите, по които е определен размера на депозита, както и че неправилно е прието, че искането за възстановяване било подадено след сроковете, определени в Регламент 543 от 2011 г.

В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован не се явява, представлява се от адв. А., която поддържа жалбата, претендира сторените съдебно – деловодни разноски и депозира писмено становище.

Ответникът – началника на Митница Столична, чрез процесуалния си представител юрк. П. изразява становище за неоснователност на жалбата, депозира писмено

становище и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, 8 – ми състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че с ЕАД № 11В0005800Н0039531 от 31.03.2011 г., жалбоподателят е декларирал за оформяне под митнически режим „допускане за свободно обращение с крайно потребление“, извън територията на Република Б. - стока „Пресни плодове и зеленчуци“ от Т. за друга държава членка на ЕС - Р.. За стока № 1 дружеството е декларирало стока - „Домати - амати“, 20320 кг., второ качество от Т., с тарифен код - [ЕГН]. Декларираната митническа стойност за внесената стока е 113,99 евро/100 кг.

Административният орган е приел, че съгласно Регламент /ЕС/ № 309/2011 г. от 30.03.2011 г. за определяне на фиксирани стойности при внос за определяне на входната цена на някои плодове и зеленчуци в деня на приемане на митническата декларация входната цена за някои плодове и зеленчуци с произход Т. е определена от Европейската комисия /ЕК/ на 80,5 евро/100 кг. Изложени са мотиви, че декларираната стойност е по-висока от определената за деня стойност от ЕК, с повече от 8%, поради което на основание чл. 139 /1/ от Регламент /ЕО/1580/2007 вносителят е задължен да представи гаранция / обезпечение/, в случая паричен депозит по смисъла на чл. 248/1/ от Регламент (Е.) № 2454/93 на Съвета, равна на максималната стойност на прилаганите за въпросния продукт мита.

С искане с вх. № 9300 - 0573 от 01.09.2011 г. дружеството е поискало да му бъде възстановен внесения по ЕАД № 11В0005800Н0039531 от 31.03.2011 г. депозит в размер на 2026,84 лв., като към искането е приложил като доказателство фактура № 62/31.03.2011 г. и други документи, удостоверяващи последваща продажба на стоката. На основание чл. 78 от Регламент (Е.) № 2913/92 г. на Комисията е извършена повторна проверка на ЕАД и представени, в следствие от дружеството документи, която е установила, че при подаване на горепосоченото искане [фирма] не е спазил законоустановените срокове, уредени в Регламент /ЕО/ № 543/2011 г. на Комисията, в които е следвало да подаде искането. Съгласно чл. 139/4/ от Регламент /ЕО/1580/2007 и чл. 137, параграф 4 от Регламент /ЕО/ № 543/2011 г. на Комисията неспазването на един от тези крайни срокове води до загуба на внесената гаранция.

За да постанови акта си, ответникът е счел, че съгласно чл. 137, §6 от Регламент (ЕО) № 543/2011 г. във връзка с чл. 220 от Регламент (Е.) № 2913/92 за внесената стока “Домати – А.”, декларирана под № 1 на ЕАД №№ 11В0005800Н0039531 от 31.03.2011 г., [фирма] следва да заплати разликата между реално платените и подлежащи на плащане публични държавни вземания. Въз основа на тези свои изводи, началникът на митница Столична е коригирал по ЕАД, кл. 47 “Изчисляване на вземанията” – мито в размер на 2026,84 лева, което е определено за дължимо и поради което следва да бъде взето под отчет в “Регистъра за вземане под отчет”.

Определено е учреденият депозит в размер на 2026,84 лева с регистрационен № 02607 от 31.03.2011 г., заведен със служебна бележка изх. № 9300-0573 от 31.03.2011 г. за стока “Домати – А.”, 2 – ро качество, 20 320 нето кг. по ЕАД №№ 11В0005800Н0039531 от 31.03.2011, е трансформирано в реално плащане към Република Б..

На следващо място е бил задължен жалбоподателя да заплати дължимата законна лихва, съгласно разпоредбата на чл. 137, § 6 от Регламент (ЕО) № 543/2011 г.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените писмени документи с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните.

След дадени указания от страна на съда по делото е допустаната, изслушана и приета без оспорване ССЕ, която на поставените въпроси е дала следните отговори: Размерът на гаранцията по вноса с ЕАД № 11BG005800H0039531 от 31.03.2011 г. с режим допускане за свободно обръщение и крайна употреба на стоки, изчислен на основание чл. 139 на Регламент (ЕО) 0 1580/2007 на Комисията от 21 декември 2007 г. за определяне на правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 2201/96 и (ЕО) № 1182/2007 на Съвета в сектора на плодовете и зеленчуците е 2 026,84 лева. А, размерът на митото ичислено съгласно чл. 138 от Регламент (ЕО) № 1580/2007 г. на Комисията от 21 декември 2007 г. на база фиксираната стойност 80,5 евро на 100 кг домати по ЕАД № 11BG005800H0039531 от 31.03.2011 г., е 2 026,84 лева.

При така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Оспореният акт е връчен на жалбоподателя на 09.11.2011 г., видно от известие за доставяне (л. 14)който го е обжалвал по административен ред чрез подаване по пощата на 22.05.2008 г. и получена на 27.05.2008 г. /вх. № 4416-0033/. В 14 – дневния срок по чл. 97, ал.1 от АПК от получаване на преписката, директорът на Р. не се е произнесъл, поради което жалбата от 26.06.2008 г. с вх. № К 47-0023, се явява подадена в срока по чл. 149, ал.3 от АПК. Предмет на съдебната проверка е акт, с който се засягат права и законни интереси на лице, участвало в производството по издаването му и следователно е подлежащ на оспорване. По тези съображения жалбата е допустима, а разгледана по същество НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно действаща към датата на вноса нормативна уредба чл. 138 от Регламент (ЕО) № 1580/2007 на Комисията от 21 декември 2007 г. за определяне на правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 2200/96, (ЕО) 0 2201/96 и (ЕО) № 1182/2007 на Съвета в сектора на плодовете и зеленчуците. Посочената разпоредба регламентира фиксирани стойности при внос. От нейното съдържание се установява следното правило за поведение - За всеки продукт и за периодите, изложени в част А на приложение XV, Комисията определя за всеки работен ден и за всеки произход фиксирана стойност при вноса, равна на среднопретеглената стойност от представителните цени, посочени в член 13б, минус фиксираната сума от 5 евро/100 kg и адвалорните мита. Ако за продуктите и за периодите на прилагане, изброени в част А от приложение XV, в съответствие с настоящия раздел, бъде установена фиксирана стойност при вноса, не се прилага единичната стойност, посочена в член 152, параграф 1, буква а) от Регламент (Е.) I 2454/93 на Комисията. Тя се заменя от фиксираната стойност при вноса, посочена в параграф 1. Ако липсва фиксирана стойност при внос, която е в сила за определен продукт и определен произход, прилага се средната стойност на фиксираните стойности при вноса, които са в сила за този продукт. За периода на прилагане, определен в част А от приложение XV, фиксираните стойности при вноса остават в сила, докато не бъдат променени. Въпреки това те престават да се прилагат, когато на Комисията не е съобщена никаква средна представителна цена за седем последователни пазарни дни. Когато съгласно първа алинея за даден продукт не е в сила никаква фиксирана стойност при вноса, приложимата фиксирана стойност при вноса за този продукт е равна на последната средна стойност от фиксираните стойности при вноса. Чрез дерогация от параграф 1,

когато не е било възможно да се изчисли фиксирана стойност при внос, не се прилага фиксирана стойност при внос от първия ден от периодите за прилагане, определени в част А от приложение XV. 6. Представителните цени в евро се конвертират като се използва представителният търговски курс, изчислен за въпросния ден. Фиксираните стойности при внос в евро се обявяват публично от Комисията чрез методи, които тя сметне за подходящи.

В част А от приложение XV на първо място с код по КН – ех 07020000 и с период на прилагане от 01 януари до 31 декември е посочен плодът “домати”. В чл. 136 от Регламент № 1580/2007 г. подробно е описан редът за определяне на дневната цена на стоките, посочени в част А от приложение XV.

Определянето на входната цена на процесната стока се извършва по реда на една от предвидените хипотези в чл. 139, ал.1 от същия регламент, а именно Входната цена, въз основа на която продуктите, фигуриращи в част А на приложение XV, са класирани в митническата тарифа на Европейските общности, е равна на, по избор на вносителя:а) цената FOB на продуктите в тяхната страна на произход, плюс разходите за застраховка и транспортните разходи до границите на митническата територия на Общността, ако тази цена и тези разходи са известни към момента при изготвяне на декларацията за допускане на продуктите за свободно обращение. Ако посочените по-горе цени надвишават с повече от 8% фиксираната стойност, която е в сила за въпросния продукт по време на приемането на декларацията за допускане за свободно обращение, вносителят трябва да предостави гаранцията, посочена в член 248, параграф 1 от Регламент (Е.) I 2454/93. За тази цел сумата на вносните мита, на които биха подлежали на облагане стоките е сумата на митата, които вносителят би платил, ако класирането е било извършено въз основа на въпросната фиксирана стойност; илиб) митническата стойност, изчислена в съответствие с член 30, параграф 2, буква в) от Регламент (Е.) № 2913/92, приложена само за въпросните внасяни продукти. В този случай приспадането на митата се извършва при условията, предвидени в член 138, парграф 1. В този случай вносителят депозира гаранцията, посочена в член 248, параграф 1 от Регламент (Е.) № 2454/93, равна на сумата на митото, което би подлежало на плащане, ако класирането на продуктите е извършено въз основа на фиксираната стойност при внос, приложима за въпросната партида; илив) фиксираната стойност при внос, изчислена съгласно чл. 138от настоящия регламент.

В настоящият случай е приложима първата хипотеза, тъй като с регламент за изпълнение (ЕС) № 309/2011 на Комисията от 30 март 2011 година за определяне на фиксирани стойности при внос за определяне на входната цена на някои плодове и зеленчуци, в сила от 31.03 2011 г. /ОВ, L85/1/, предвижда, че за стоки с код по КН 07020000 и страна на произход TR е с фиксирана вносна стойност 80,5 евро/100 кг., а внесено от жалбоподаля количество домати е 20320 кг на стойност 23 164,80 евро или 23164,80 евро/20320 кг., или единична цена за килограм 1,14 евро, което за 100 кг. е 114 евро. Допустимото от регламент 309/2011 г. надвишаване на фиксираната вносна стойност за 31.03.2011 г. от 80,5 евро/100 кг., размер на 8% е 6,44 евро или допустимата вносна стойност максимално следва да е 86,94 евро/100 кг. В този смисъл е и приетата по делото експертиза, която се кредитира от съда.

В чл. 138 „Фиксирани стойности при внос” в пар. 1 е посочено, че за всеки продукт и за периодите, изложени в част А на приложение XV, Комисията определя за всеки работен ден и за всеки произход фиксирана стойност при вноса. Нормата на чл. 137, пар. 1, б. „а”, б. „б” и б. ”в” от Регламент за изпълнение /ЕС/ № 543/2011 на

Комисията от 7 юни 2011 г. се различава от тази на чл. 139, пар. 1, б. „а”, б. „б” и б. „в” от Регламент /ЕО/ № 1580 на Комисията от 21 декември 2007 г. само по това, че вместо „фиксирана стойност” в нея се говори за „стандартна стойност”. Според чл. 136, пар. 1, за всеки продукт и за периодите, изложени в част А на приложение XV, Комисията определя за всеки работен ден и за всеки произход стандартна стойност при вноса.

Нормите на чл. 137, пар. 4, 5 и 6 от Регламент за изпълнение /ЕС/ № 543/2011 на Комисията от 7 юни 2011 г. и чл. 139, пар. 4, 5 и 6 от Регламент /ЕО/ № 1580 на Комисията от 21 декември 2007 г. са идентични. Според пар. 4, Вносителят разполага с един месец от продажбата на въпросните продукти, в срок от четири месеца след датата на приемане на декларацията за допускане за свободно обращение, да докаже, че партидата е пласирана при условия, потвърждаващи коректността на цените, посочени в параграф 1, буква а или параграф 2, буква а, или да определи митническата стойност, посочена в параграф 1, буква б и параграф 2, буква б. Неспазването на един от тези крайни срокове води до загуба на депозираната гаранция, без това да засяга прилагането на параграф 5. Депозираната гаранция се освобождава, доколкото е осигурено доказателство за условията при пласирането по удовлетворителен за митническите органи начин. В противен случай гаранцията се задържа като плащане на вносните мита. Според пар. 5, срокът от четири месеца, посочен в параграф 4, може да бъде удължен от компетентните органи с най-много три месеца по искане на вносителя, което трябва да бъде надлежно обосновано. Според пар. 6, ако при проверка компетентните органи установят, че изискванията на настоящия член не са спазени, те възстановяват дължимото мито по член 220 от Регламент (Е.) № 2913/92. Размерът на подлежащото на възстановяване мито или частта от него, която следва да се възстанови, включва лихва от датата, на която стоката е била допусната за свободно обращение до датата на възстановяване. Размерът на лихвата е равен на размера на лихвата, който е в сила за операциите по възстановяване съгласно националното законодателство.

От текстовете на двата регламента следва, че продуктите се класират по една от вносните цени, определени алтернативно в б. „а”, б. „б” и б. „в” по избор на вносителя. Ако входната цена е определена от вносителя по б. „а” и тя надвишава с повече от 8% фиксираната стойност, която е в сила за въпросния продукт по време на приемането на декларацията за допускане за свободно обращение, вносителят трябва да предостави гаранция в размера на фиксираната стойност. Ако е определена по б. „б” и б. „в” гаранцията се внася отново в размера на фиксираната стойност. В сроковете по т. 4 вносителят следва да докаже, че партидата е пласирана при условия, потвърждаващи коректността на цените, посочени в параграф 1, буква „а” или да определи митническата стойност, посочена в параграф 1, буква „б”. Неспазването на един от тези крайни срокове води до загуба на депозираната гаранция.

Видно от представеното ЕАД № 11BG005800H0039531/31.03.2011 г. [фирма] декларира цена на стоката така, както е посочена във фактурата, издадена от турското дружество, при условия на доставката С. /превоз, платен до уговорено място в местоназначението/, а не FOB на продуктите в тяхната страна на произход, плюс разходите за застраховка и транспортните разходи до границите на митническата територия на Общността. Доколкото обаче тя надвишава с повече от 8 % фиксираната /стандартната / стойност за деня, определена от Комисията за 31.03.2011 г., в размер на 80.5 евро на 100 кг. и доколкото чрез представената фактура № 62/31.03.2011 г. за

извършена продажба на стоката 20 320 кг. домати на стойност 45 703,84 лв. на G. I. 2002 SRL P., приложена към искането за възстановяване на определения депозит, вносителят се домогва да докаже, че партидата е пласирана при условия, потвърждаващи коректността на цените, посочени в параграф 1, буква „а”, то логично е да бъде направен извод, че е декларирана входна цена по б. „а” по избор на вносителя. Независимо от това обаче как е декларирана входната цена на стоката от вносителя във всяка една от трите хипотези гаранцията /депозитът/ се определя за сума, равна на сумата на митото, което би подлежало на плащане, ако класирането на продуктите е извършено въз основа на фиксираната стойност /стандартната стойност/ при внос. Фиксираната /стандартната/ стойност за деня, определена от Комисията за 31.03.2011 г., е в размер на 80.50 евро на 100 кг. При посочената стандартна вносна цена размерът на гаранцията /депозита/ е правилно определен в размер на 5.10 евро на 100 кг. или 2 026,84 лв.

Ако в сроковете по т. 4 вносителят не представи доказателства, чрез които да докаже, че партидата е пласирана при условия, потвърждаващи коректността на цените, посочени в параграф 1, буква „а”, за да се приложи преференцията за мито от 0%, както е декларирано, той губи депозираната гаранция. Сроковете са преклузивни и с изтичането им се погасява правото на връщане на депозита. Безспорно доказателствата за пласиране на стоката са представени в конкретния случай пред митническия орган след изтичането както на едномесечния, така и на четиримесечния срок. В същия текст е посочено, че депозираната гаранция се освобождава, доколкото е осигурено доказателство за условията при пласирането по удовлетворителен за митническите органи начин / дори и ако това е направено в рамките на посочените срокове/. В противен случай гаранцията се задържа като плащане на вноските мита.

С оглед на изложеното, не може да се приеме, че във връзка с подаденото искане за възстановяване на депозита, е некоректен диапазонът на решението, според който същият следва да се трансформира като плащане за дължимо мито в размер на 2 026.84 лв. в полза на бюджета. Изложени са фактическите основания, а именно неспазване на установените преклузивни срокове, както и правните основания. Доколкото текстовете на отменения и действащ към момента на вноса регламент и тези на действащия към датата на решението регламент са идентични, не е налице порок в акта, обусловен от неточно посочване на правното основание. Що се отнася до размера на депозита, както е посочено и в мотивите на обжалваното съдебно решение, той е определен от митническия орган още при подаването на декларацията. Представянето на доказателства, установяващи фиксираната вносна цена, на базата, на която е определен неговият размер, в хода на съдебното производство, при положение, че тази информация е общодостъпна от съответната страница в интернет, което не се оспорва от жалбоподателя, а напротив

се потвърждава в подадената от него жалба до съда, не обосновава извод за незаконосъобразност на акта, още по-малко за нищожност, поради непосочване на фактически и правни основания и нарушаване на изискването за форма. Размерът на гаранцията съответства на размера на митото, което би се дължало, ако класирането на продуктите е извършено въз основа на фиксираната /стандартната/ стойност при внос. При неизпълнение на изискванията относно представянето на доказателства в срок, потвърждаващи декларираната стойност, депозитът се губи и се задържа като плащане на вноските мита, така както са определени от митническия орган при определяне размера на гаранцията. Регламентът изисква плащане на мито, определено на базата на декларираните входни цени, определени по един от изброените три начина, респ. гаранция, обезпечаваща плащане на мито, определено на базата на фиксирана /стандартна цена/. За да се дължи митото, определено на базата на декларацията, следва да се представят доказателства за реализация на стоката, които я потвърждават, при това в определените срокове. В противен случай мито се дължи в размера, съответстващ на фиксираната /стандартна/ цена. Съгласно пар. 6, то се дължи с лихвата от датата, на която стоката е била допусната до свободно обръщение до датата на възстановяването. В този смисъл е и установената съдебна практика на Върховния административен съд – решение № 3861 от 20.03.2013 г., постановено по адм. дело № 8845 по описа за 2012 г. на ВАС, I – во отделение.

По тези съображения жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение, а оспореният административен акт на началника на митница Столична следва да бъде потвърден като правилен и законосъобразен.

С оглед изхода на спора и направеното искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и сторените съдебно – деловодни разноски, същото следва да бъде уважено като жалбоподателят бъде осъден да му заплати на основание чл. 143, ал.3 от АПК във връзка с чл. 8 вр. чл. 7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения сумата от 262 (двеста шестдесет и два) лева юрисконсултско възнаграждение и 150 лева внесен депозит по приетата ССЕ, или общо 412 (четиристотин и дванадесет) лева.

На основание чл. 77 от ГПК съдът намира, че следва да бъде осъден жалбоподателят да заплати в полза на бюджета на Административен съд – София град сумата от 150 лева, представляващи невнесено възнаграждение по приетата по делото ССЕ и да постанови принудителното ѝ събиране.

С оглед на горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 и чл. 143, ал.

1 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 8 - ми състав

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя П. Х. Я. и с адрес за кореспонденция [населено място], пл. Б., ет. 8, офис 14 срещу Решение № 9600-0384 от 01.11.211 г. на началника на Митница Столична.

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя П. Х. Я. да заплати на в полза на бюджета на ответника по делото началника на митница Столична юрисконсултско възнаграждение и сторените по делото разноски в общ размер 412 (четиристотин и дванадесет) лева.

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя П. Х. Я. да заплати в полза на бюджета на Административен съд – София град сумата в размер на 150 (сто и петдесет) лева, представляващо невнесено възнаграждение за вещото лице по приетата ССЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :